

CHARAKTER MLČEL
A MLUVILO
TĚLO

HALINA
PAWŁOWSKÁ

MOTTO

Název knihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Charakter mlčel a mluvilo tělo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

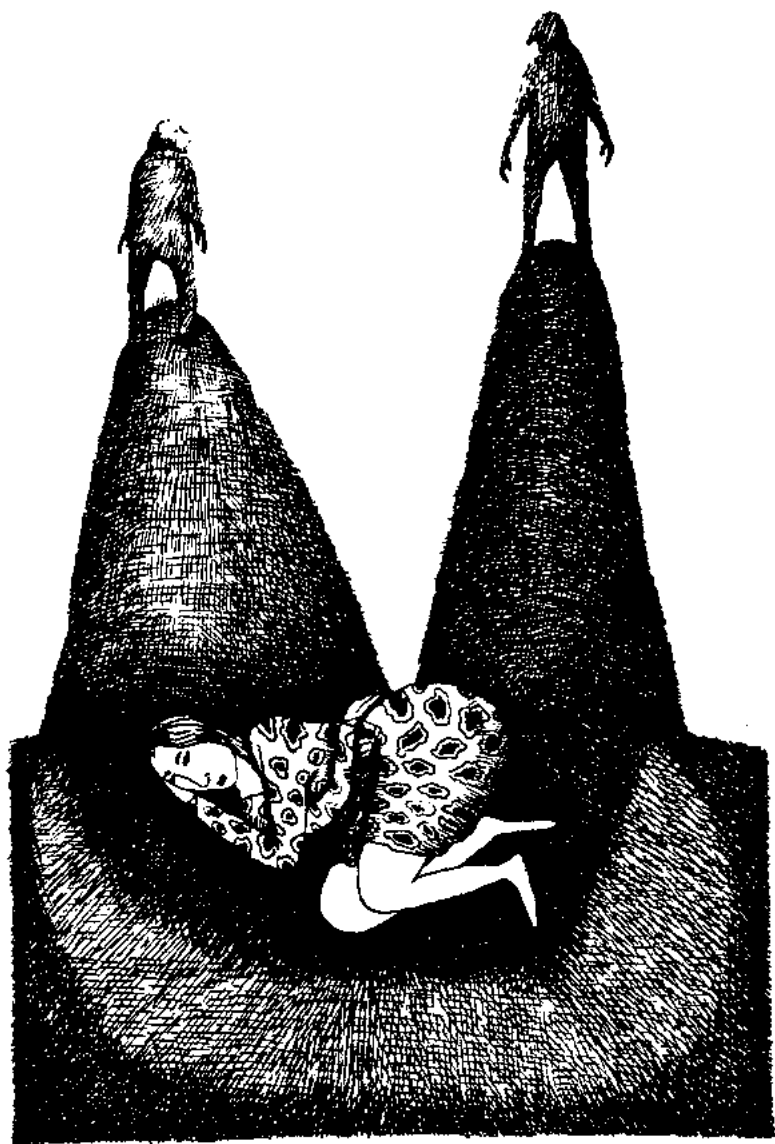
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA
PAWLOWSKÁ

CHARAKTER MLČEL
A MLUVILO
TĚLO

Praha 2016

Charakter mlčel a mluvilo tělo

Bylo mi sedmnáct. Petra jsem milovala s intenzitou, ve které šlo o život. Můj i jeho. Byla jsem tak prostoupená závratí svého citu, že minuty, vteřiny a snad i proudění mé krve odměřovaly jen Petrovy pohledy, slova a gesta. On mě měl vlastně taky docela rád. To jsem pochopila až mnohem později. Až v době, kdy jsem se zrovna (to bylo velice krátké období) nehroutila pod tíhou milostné touhy (k mým dalším láskám), a byla jsem tudíž schopna jakési objektivní analýzy. On mne ale měl rád, jako mají rádi muži. Nebolelo ho to. Přijímal mou lásku jako přijímal bramborové placky, které mu tak jednou týdně pekla

jeho matka. Byla inženýrka a placky pekla moc dobré. Mně to ale připadalo nepatřičné, myslela jsem si, že inženýrka by mému hochovi měla nabízet exotická jídla, která by odpovídala výšce jeho inteligence (měl naměřeno IQ asi 147) a taky tomu, že ona dostala vyznamenání za chemický pokus a že bydleli blízko hradu v bytě, který měl okna od stropu až k podlaze a kde byly parkety vykládané do hvězdic, kde se tmavé dřevo střídalo se světlým.

Tenhle dlouhý úvod píšu proto, že se mi nechce dostat tak přímo k tomu, jak hnusně jsem se zachovala. Bylo to totiž tak hnusné, že i dneska, kdy jsem si dala závazek, že svůj čin konečně sdělím, a tak se očistím, je mi, jako kdybych šla ke knězi do zpovědnice, mám brnění v ruce a v srdci, protože očekávám, že pro mne není omluva ani v očích lidí, a snad ani Boha. Ne! Tam omluva určitě je! Můj čin byl totiž hnusný, ale v poměru s brutálností světa to byl jen lehounký váneček infantilní nezodpovědnosti...

Petr mne měl prostě rád, jak to šlo. Převažoval typ vztahu: „Fajn – trochu střelená holka!“ Věděla jsem už tehdy, že je lepší být střelená než nenápadná, a věděla jsem taky, že nejsem dlouhonohá blondýna se štíhlými boky a poprsím bujným, protože každé poprsí, které existuje nad pětadesáticentimetrovým pasem, se zdá bujné, i když

má dívka podprsenku velikosti 1 B. (Ženy ví, o čem je řeč!)

No. A protože jsem tedy chtěla zdůraznit svou svéráznost, tak jsem chodila po Praze v černých šatech, v kterých moje maminka promovala, a taky jsem, abych byla jó originální, občas měla v podpaží sochu. Zapomněla jsem ji pak v hospodě U Glaubitzů a dost mne to mrzelo, protože socha byla madona z oranžové hlíny a měla oduševnělý výraz a jemná ústa a doktor Čížek, který byl náš soused a chodil k nám občas na oběd, řekl, že je stejně nadpozemsky krásná jako já...

Moc jsem Petra chtěla. Měl modré oči a vlnité blond vlasy. Nikdy si je nečesal a taky nosil tričko naruby a ono bylo vyrudlé a tenisky Petra byly obrovské a špinavé a sešmajdané a Petr byl ohnutý pod tíhou svého stodevadesáticentimetrového těla, které nechtěla nést jeho úzká páteř.

A pak šel Petr se mnou jednou do divadla. Vůbec to nebyla náhodná akce. Šli jsme totiž na Mandragoru do Činoheráku a Mandragoru jsem vybrala proto, že se tam hodně mluvilo o tělesné lásce, a já jsem chtěla lásku a věděla jsem, že abych věděla, že to láska opravdu je, že k tomu potřebuji erotiku a dotýkání se a dělání všech těch věcí, ke kterým patří i výroba dětí. Nebyla jsem vůbec zběhlá v téhle oblasti, jen jsem se chtěla ujistit, že mě chce mít, že někdo chce

milovat mé tělo. O své duši jsem nepochybovala. Věděla jsem, že duše není vidět. A že je proto jedno, jestli má robustní stehna. A taky mi bylo jasné, že má duše určitě nemůže být o mnoho horší než jiné duše, protože jsem na světě příliš krátce, než abych mohla svou duši nějak výrazněji zneužít. Jednoduše řečeno, chtěla jsem sex. A bála jsem se ho. Ale evidentní bylo, že právě on je jediným argumentem všech mých tužeb, prázdnoty, když mi Petr nevolal, zoufalé bezmoci žárlivosti, když jeho oči sjely na boubelatý zadek spolužačky Nadi, která byla štíhlounká a přitom nakynutá jako vdoleček.

No... K Mandragoře jsem doma připravila rybu. Byly to olejovky. Byly v pikantním nálevu. Má kamarádka Vladimíra mi totiž řekla, že pikantní nálev je pro sex nutný, a že taky po pikantním nálevu budeme pít červené víno, a že červené víno je jako krev a ta taky poteče, když to bude poprvé. Petr snědl rybu a vypil víno a pak se natáhl vedle mne, tak divně napříč gauče, a lehce mne začal kousat do předloktí. Zdřevěnělo mi a Petr se dostal dál. Až ke krku. Cítila jsem, jak tuhnu a žaludek mi tvrdne a taky mě v něm šimrá, a vzrušení bylo obrovské, protože mým mohutným tělem proudilo jako potok vysoko v horách. Petr mne líbal. Vlhce a dlouze a jeho jazyk mi objížděl zuby a já už jsem věděla, že Ire-

na Kunovská neměla pravdu, když mi před dvěma lety řekla, že správný polibek vypadá tak, že musím pevně přitisknout svůj jazyk za horní zuby, vůbec s ním nehýbat a jen otevřít ústa dokořán jako jeskyni, do které vplouvá milencova loď. Sama jsem kmitala jazýčkem a nořila jsem se do Petra a chtěla jsem v něm být ještě hloub, ale on mne odsunul a řekl, že už toho musí nechat, protože by se mohlo stát, že už bychom nikdy nemohli být opravdovými kamarády. Poslední, po čem jsem toužila, bylo s nějakým hochem být opravdová kamarádka. Bylo ve mně a je ve mně pořád, že hranice kamarádství musím určovat já, a že mým mužským kamarádem má šanci být jen ten, kdo mne miluje, ale já miluji jiného, a tak mu jen dovolím, aby se přátelsky a oddaně motal kolem mých dní, nocí, činů i myšlenek...

Když to nevyšlo s Mandragorou, zaangažovala jsem Veroniku. Veronika zavolala ve středu Petrovi domů a zeptala se ho, jestli neví, kde jsem, že už jsem čtyři dny nebyla doma, že jsem asi někde s tím Jardou, co po mně tak touží, ale že je to divné, protože já o Jardu nestojím, a jestli by Petr nebyl tak laskav, a až mne náhodou potká, jestli by mi neřekl, že Veronika se mnou nutně potřebuje mluvit, protože mne potřebuje upozornit, že má třídní profesorka na gymnázium potkala mou maminku a že spolu měli velikou řeč

na téma, že bych se neměla tolik věnovat milostným radovánkám, ale fyzice. Petr to Veronice slíbil a zřejmě náš plán byl v pořádku, protože mi sám telefonoval, divil se, že jsem doma, když mne Veronika už tak dlouho nemůže sehnat, divil se mým vyhýbavým odpovědím, že jsem „něco měla smluveného“, a taky si se mnou domluvil schůzku. Nebyla tentokrát tak dobře zorganizovaná. Byli jsme v obyčejné pivnici, vypočítané bylo jen to, že jsem věděla, že rodiče Veroniky odjeli k příbuzným a že je Veronika sama doma. Petr vypil tři piva a dva fernety a já jsem to taky všechno vypila a pak jsem velice ležérně řekla, že u Veroniky bychom si mohli ještě dát trochu toho fernetu, protože Veronika ho má vždycky doma a je tam sama a nechce jít s námi ven, protože ji bolí zub.

A šli jsme k Veronice. Vypili jsme fernet. Pila ho i Veronika a pak dostala takovou tu šílenou náladu, kdy i nejlepší přítelkyně zapomene, že její úloha je být „oddaná přítelkyně“, a začala na sebe upozorňovat a pořád mluvila o sobě a svých cílech, až jsem za ní musela jít do koupelny a říct jí, že je načase, aby řekla, že ji tedy opravdu hrozně bolí ten zub, a šla si konečně lehnout.

Veronika to neochotně udělala a já s Petrem zůstala na gauči. Jemně mě na něj položil, pak pustil na gramofonu Olympic a pak mne líbal a pak

svou ruku z mých prsou posouval níž, pak mi rozeplnul knoflíček u modrotiskové blůzy, pak mi ji svlékl, pak mi stáhl dolů podprsenku a pak začal zápolit se zipem mých kalhot. Pak přišel ten strašlivý neestetický a zahanbující moment, kdy jsem měla tesilové kalhoty někde u kolen a musela jsem sama udělat to chtivé gesto a stáhnout si je a osvobodit své nohy, za první proto, že jsem byla spoutaná, a za druhé, že jsem si uvědomovala, jak odpudivě musí vypadat má bílá stehna s dolíčky ne velikosti oranžových pomerančů, ale obrovských přezrálých grapefruitů. Petr mne hladil na podbřišku a jeho dlouhé prsty, jako mají chirurgové anebo klavíristky, sjely níž až do vlhké úžlabinky a já jsem ho prudce odstrčila a řekla jsem: „Ale já ještě nikdy...“, a on mi to nechtěl věřit, protože jsem se tvářila vždycky tak zhýrale a kouřila jsem a chodila jsem do hospod a taky jsem jedla fermetrazin. A já jsem řekla, že si to ještě musím rozmyslet, ale nechtěla jsem si nic rozmýšlet, jen jsem se bála. Vůbec ne bolesti, ale prostě toho, abych nebyla trapná. A Petr začal mít problémy, řekl, že u mužů to není s chůzí jako u běžce, který je na startu a prostě se rozeběhne, když mu dají výstřelem z pistole pokyn. Nerozuměla jsem mu. Měla jsem starosti se sebou. Nechtěla jsem vypadat tlustá, nechtěla jsem nic umazat a nevěděla jsem, co mám dělat.

A Petr mne začal znovu hladit a já vydechla, jako že se odevzdávám, a pak mi Petr řekl, ať si lehnu na něj, že někde slyšel, že mne to bude míň bolet. A já si na něj opravdu lehla, ani jsem necítila jeho mužství, jen jsem na něm ležela a on se horečně snažil rukou najít to správné místo a pak ho zřejmě našel, ale já byla tak vysílená snahou tvářit se, že je to všechno normální, že jsem jen na okamžik ucítila pálení, a pak mne Petr odsunul a šel na záchod a já si připadala obnažená až na kosti, šlachy a žíly. Petr se vrátil a v očích měl vítězný pohled a řekl: „Já byl fakt od krve.“ A byl. A pak mne objímal a říkal mi, že mám na to akorát věk a že příští týden bude na horách, ale pak že mi někdy brnkne a že to bylo docela hezký. A já šla domů a věděla jsem, že jedna věc v životě se mi už povedla, protože jsem jako prvního muže ve svém těle měla toho, koho mám opravdu ráda.

Sedm dní se nedělo nic. A má láska, která se proměnila v lásku skutečnou, protože jsem poznala tajná místa, kde se láska může nejlíp projevit, byla tak palčivá, že jsem chtěla umřít. Ráno jsem zvracela nervozitou a taky z alkoholu, který jsem vypila večer předtím, protože Petr netelefonoval, protože nebyl probuzený mým oddáním natolik, aby mne musel slyšet a vidět.

A pak jsem potkala Miloše a Miloš byl Petrův kamarád a Miloš mi řekl, že Petr snad odjel na

chalupu, a že si myslí, že je tam s otcem a bratrem, protože potřebovali opravit střechu. A já přemluvila Veroniku, aby jela se mnou, a našly jsme místo, kde měl Petr chalupu, a chodily jsme v horské vesnici asi čtyři hodiny, až byl večer, a my jsme se pořád bály přiblížit se k Petrovu domu, a tak jsme šly do březového hájku a tam jsme si lehly a dívaly se do nebe a plánovaly si, jak za chvíli do chalupy vstoupíme a já Petrovi ledabyly řeknu, že jdem jen tak náhodou kolem. Abych mohla být patřičně ledabylá, šla jsem se povzbudit vínem. Vypily jsme ho asi litr, když do pivnice vešel Petrův bratr. Byl starší a měl vousy a jeho oči nebyly tak průzračné, ale byl by to docela hezký muž, kdyby neměl předkus jako králík. Koukal na nás, protože nás znal od vidění, a když jsem pípla, jestli je Petr na chalupě, tak řekl, že není, a chtěl odejít. Jenže v té chvíli Veronika zpraktičtěla, protože nikoho nemilovala, a taky hlavně proto, že se blížila noc. A řekla bráchovi, který se jmenoval Max, že nemáme kde spát. A Max nás neochotně pozval k nim. V chalupě měli v přízemí krb. Byla to veliká místnost a v ní v kruhu u krbu sedělo asi osm lidí, asi tři muži a pět žen. Ženám bylo něco mezi čtyřiceti a třiceti a padesáti, ale nám připadaly nesmírně staré a vyřízené, protože nám bylo sedmnáct. Měla jsem bílé tričko. Měla jsem v té době prsa čtyřky a měla

jsem je vyšpulená tak, že to vždycky vypadalo, že to dělám schválně. Ženy to okamžitě zhodnotily a koutky úst jim nevraživostí zkřivily obličej tak, že vypadaly ještě o něco starší. Veronika začala zpívat, protože Max hrál na kytaru, a tatínek Petra nám řekl, že v pokojíčku u půdy je jedna široká postel, na které můžeme přespát. Pak se usmál na ženy, řekl, že vidí, že jeho synové jsou žádaní, a že mu to dělá dobře. Ani jedna z žen nebyla Petrova maminka, byly to náhodné sousedící chalupářky, a tatínek Petra – vysoký, štíhlý a s vlasy zešedlými do popelavé blond – se jim hodně líbil. A pak se mi roztřásla ruka, protože jsem na stěně uviděla Petrovu fotografii, když byl dítě, a já si červeným vínem postříkala prsa. Vylila jsem si na ně plné dvě deci a ty se vsakovaly do bílé bavlny, že to vypadalo, jako by mě právě někdo bodl do srdce. A pan inženýr, tatínek Petra, se zvedl, že mne odvede do koupelny. A já šla. Koupelna byla malá a tmavá a vlhká a když jsme do ní vstoupili, tak tatínek Petra nerozsvítil a hned mne k sobě přitiskl a líbal mi ústa a jeho ruce mi tričko vytáhly pod bradu, že mě vlhká látka začala škrtit, a Petrův tatínek byl tak vzrušený, že chrčel a rozeplnul mi džíny, přehnul mne přes vanu a vstoupil do mě. Řekla jsem, že to ne, ale už bylo pozdě a on už sténal a šeptal mi „miláčku“ a můj nejintenzivnější pocit byl asi tenhle: „Vidíš, miláčku

Petře, chce mě tvůj tatínek a ten je tak chytrý!“ A pan inženýr se otřel a mě taky otřel a zase mě začal líbat a já se nemohla ani nadechnout, jen jsem si pořád říkala, jak to, že ten starý muž se o mě tak snaží a Petr ne. A v tom se rozsvítilo světlo a má prsa byla trochu olepená červeným vínem a trčela jak dvě bílé polokoule. A ve dveřích stál Petrův bratr. Max. A mlčel a já si stáhla tričko, na kterém byla skvrna, se kterou nikdo nic nedělal. A já se prosmykla vedle Maxe a vrátila jsem se ke krbu a měla jsem výraz nenápadný, asi jako když matka rozčtvrtí své dítě a jakoby nic nese centrem města jeho nohu... Za chvíli přišel ke krbu tatínek Petra a Max. Ten byl rudý. Tatínek Petra měl na tváři úsměv. Velice vzdálený. A taky chtěl dělat, že se nic nestalo a že je všechno úplně O. K. Zašel dokonce tak daleko, že začal vyprávět vtipy. Trochu pletl pointy a ty vtipy byly notabene notoricky známé, ale on je říkal s lehkomyšlným nasazením, a možná by mu na to někdo skočil, kdyby mu vlasy nestály na hlavě jako pankáčovi neupravený ježek. Ty vlasy tak panu inženýrovi stály po mém laskání a já se na něj nemohla podívat. Stud mne svázal do mlčenlivé neexistence a bylo to tak strašně tíživé, že se ty staré třicetileté ženy zvedly a sousedé taky a muži se tvářili až uznale, ale ženy byly uražené. A já byla skoro pyšná, a taky zděšená a taky mi

to bylo maličko k smíchu. A v místnosti zůstal Max a Veronika, ale ta už byla opilá a zhroutila se v křesle a spala trhaně a občas zachrápala a nelíbila se mi, protože pod nosem měla maličký knírek, který, když chrápala, jako by se chvěl, a jako by Veronika nebyla holka, ale nějaký vulgární chlapík.

Max mlčel a pan inženýr řekl, že mne zavede do pokojíčku, kde mohu vedle půdy přespat. Max se hned vymrštil a šel taky a já byla mezi nimi a říkala jsem živě hlouposti o tom, že mají hezké schody a půdu a stropy...

A v pokojíčku byl křížek a stará fotka a na ní zase Petr a taky Max a stáli vedle vysoké paní, co byla jejich maminka, a ta měla v očích smutek a já si hned řekla, že to je proto, že její manžel je chlípník a její synové budou taky. Ležela jsem asi dvě minuty a pak někdo zaklepal.

„Ano,“ řekla jsem a do pokojíku vešel pan inženýr. Vpadl beze slova na matraci a na mne a pusou mi zakryl dlaní a říkal mi „koťátko“. To mi připadalo nejlegračnější, a pak jsme uslyšeli skřípot a pan inženýr vyskočil a zablokoval dveře židlí a na dveře ťukal Max. Chtěl dovnitř a vážně říkal, že chce se mnou mluvit, protože jsou určité věci, co by brácha neměl vědět. A já pana inženýra kousla do ruky a řekla jsem Maxovi, ať jde pryč, že se obléknu a že hned přijdu za ním.

A oblékla jsem se a šla za ním a pan inženýr se vyplížil k sobě do ložničky a já vstoupila do kamrlíku Maxe a nic jsem neřekla a ani jsem nečekala, až něco řekne on, prostě jsem si lehla vedle něj a vzala jsem v životě poprvé do ruky jeho úd a mačkala jsem ho a kroutila s ním a on vzdychl a líbal mne a pak mi ho dal tam, kam patřil, a byla jsem s ním až do rána a on mi neříkal koťátko, ale „seš ženská, seš fakt ženská!“ A já mu věřila.

A ráno byla Veronika celá rozlámaná ze špatné polohy v blbém křesle a Max se nedíval na otce a otec se nedíval na Maxe a přijel Petr a podíval se na mě i na otce i na Maxe a řekl mi, že jsem pěkně drzá, že jezdím na chatu, když on tam není, a pak mě šel doprovodit na autobus a tvářil se hnusně a řekl, že nesnáší holky, co za ním dolejšají, a já pak zjistila, že jsem v jiném stavu, a řekla jsem to panu inženýrovi, Maxovi a Petrovi a každý mi řekl, že nemá jistotu, že to byl ON, a to mi připadalo sprosté nejvíc od Petra, protože ten věděl, že byl první a že pak už to bylo jen u nich v rodině... Petr potom chvíli váhal, zda by si mne měl vzít, ale pak mu přišlo lepší, když půjdu na potrat, ale Max se rozhodl si mě vzít, ale mně se nelíbil, protože měl ten předkus. A tak do mě Petr ládoval chinascorbin a málem mě uvařil ve vaně, tvrdil, že se musíme hodně milovat, aby to mělo efekt, a to se mi moc líbilo.

Pana inženýra a Maxe a Petra jsem potkala před měsícem v neděli v nemocnici. Od „půdy“ uplynulo dvacet let. Pan inženýr byl hospitalizován, protože měl potíže s prostatou. Bylo to s ním vážné, a já jsem se rozhodla prozradit svůj hnusný skutek. Napadlo mne, že tak třeba obměkčím osud a panu inženýrovi se uzdraví podstata jeho mužství a on zase bude moci balit holky zamilované do jeho syna...

A věděla jsem, že to dokonce musím udělat, protože právě pan inženýr byl ten muž, u kterého jsem pochopila zvrácenou, a přesto tak logickou pravdu: Život je přede mnou a já si ještě jistě s někým mnohokrát dobrovolně lehnu.

Kdo čůrá uchem?

Byla jsem jednou v hospodě se dvěma dámami. Ta první vyprávěla, jak si doma listuje Ottovým naučným slovníkem, a pak se málem rozplakala, protože dostala MÓÓÓC velký řízek. Druhá dáma ten velký řízek snědla, vypila dva litry vína a prozradila, že hory má nejradši, když je vidí z auta. Ta první dáma byla učitelka z maloměsta. Ta druhá dáma byla taky učitelka. Učila na univerzitě v Anglii a byla navržena na Nobelovu cenu za literaturu. Když si první dáma odskočila, ta druhá se na mě podívala a řekla: „Víte, co tam dělá?... Čůrá uchem!“ A mně to potom došlo.

Uchem totiž čůrá ten, kdo na otázku, co nejradši dělá, odpoví: „Rád se brouzdám přírodou.“

Ten, kdo na otázku, proč cestuje, odpoví: „Protože chci neustále sbírat nové dojmy.“

Ten, kdo si po namáhavém dni pustí doma v obýváku Bohuslava Martinů.